

Andere partijen in de procedure: Giorgio Cocchi (Wezembeek-Oppeem, België) en Nicola Falcione (Brussel, België)

Conclusies

De rekwirerende partij verzoekt het Gerecht:

- het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 13 december 2012 in zaak F-122/10, Cocchi en Falcione/Commissie te vernietigen;
- het ingestelde beroep van Cocchi en Falcione in zaak F-122/10 niet-ontvankelijk of in elk geval ongegrond te verklaren;
- te beslissen dat elke partij haar eigen kosten in deze aanleg zal dragen;
- Cocchi en Falcione te verwijzen in de kosten die voor het Gerecht voor ambtenarenzaken zijn gemaakt.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert de rekwirerende partij twee middelen aan.

- 1) Eerste middel, ontleend aan schending van het begrip „bezwarend besluit” voor zover het Gerecht heeft geoordeeld dat het beroep in eerste aanleg ontvankelijk was door het voorstel van de Commissie aan belanghebbenden met betrekking tot het aantal te vergoeden pensioenjaren in het kader van de overdracht van hun pensioenrechten overeenkomstig artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut van de Europese Unie als bezwarend besluit aan te merken;
- 2) Tweede middel, ontleend aan schending van het beginsel van gewettigd vertrouwen daar het Gerecht voor ambtenarenzaken het ingestelde beroep gedeeltelijke heeft toegewezen en hiermee blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van dit beginsel. De Commissie betoogt dat haar voorstellen geen enkel gewettigd vertrouwen hadden kunnen doen postvatten bij belanghebbenden, aangezien deze voorstellen eveneens rekening hielden met de periodes in dienst na de indienstreding van de belanghebbenden en deze voorstellen niet verwezen naar het effectief overgedragen bedrag, maar naar het overdraagbare bedrag, in tegenstelling tot de duidelijke bewoordingen van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut van de Europese Unie.

Hogere voorziening ingesteld op 21 februari 2013 door Cornelia Trentea tegen het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 11 december 2012 in zaak F-112/10, Trentea/FRA

(Zaak T-107/13 P)

(2013/C 129/45)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirerende partij: Cornelia Trentea (Barcelona, Spanje) (vertegenwoordigers: L. Levi en M. Vandebussche, advocaten)

Andere partij in de procedure: Bureau van de Europese Unie voor de grondrechten (FRA)

Conclusies

De rekwirerende partij verzoekt het Gerecht:

- het arrest van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 11 december 2012 in zaak F-112/10 te vernietigen;
- dientengevolge, nietig te verklaren het besluit van het tot het aangaan van aanstellingsovereenkomsten bevoegd gezag van 5 juni 2010 waarbij rekwirantes sollicitatie naar een post is afgewezen (ref. TA-ADMIN-AST 4-2009) en van het besluit om een andere sollicitant in die post aan te stellen; het FRA te veroordelen tot vergoeding van rekwirantes materiële schade bestaande in het verschil tussen haar huidige salaris en het salaris van de rang AST 4, tot aan de pensioenleeftijd en met inbegrip van alle toelagen en vergoedingen alsmede van een compensatie voor de pensioenrechten; het FRA te veroordelen tot vergoeding van rekwirantes immateriële schade welke ex aequo et bono op 10 000 EUR wordt begroot; en
- het FRA te verwijzen in de kosten van de beide instanties.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert de rekwirerende partij vijf middelen aan.

- 1) Eerste middel: schending van de regels voor de ontvankelijkheid van middelen: ontvankelijkheid van de ter terechtzitting in eerste aanleg aangevoerde middelen over het feit dat in het selectiecomité geen vertegenwoordiger van het personeelscomité was opgenomen — schending door de rechters in eerste aanleg van de motiveringsplicht. Volgens rekwirante heeft het GVA zich schuldig gemaakt aan schending van artikel 43, lid 1, van zijn Reglement voor de procesvoering door geen rekening te houden met het feit dat de betrokken middelen gebaseerd waren op stukken en informatie die FRA pas tijdens de procedure voor het GVA had overgelegd. Voorts heeft het GVA niet erkend dat de betrokken middelen ontvankelijk moeten worden geacht, omdat zij nauw verband hielden met andere grieven die tijdens de schriftelijke behandeling naar voren waren gebracht. Ten slotte heeft het GVA ten onrechte geoordeeld, zonder enige motivering, dat het middel geen middel vormde dat het ambtshalve kan opwerpen.

2) Tweede middel: een feitelijke onjuistheid met betrekking tot de schriftelijke toetsen die tot gevolg heeft dat het GVA het beginsel van gelijke behandeling heeft geschonden en het bewijs verkeerd heeft opgevat. Rekwirante stelt dat het GVA een fout heeft gemaakt bij zijn oordeel dat niet was aangetoond noch was gesteld dat de in de schriftelijke toetsen gestelde vragen voor alle kandidaten dezelfde waren, aangezien verweerder dit in zijn verweerschrift heeft bevestigd. Deze onjuistheid is van invloed op zijn oordeel in rechte, aangezien het beginsel van gelijke behandeling verlangt dat schriftelijke toetsen op hetzelfde ogenblik voor alle kandidaten worden gehouden, en niet op verschillende dagen zoals het geval is geweest bij rekwirantes selectieprocedure. Bovendien hebben de rechters in eerste aanleg haar grieven betreffende het gebrek aan anonimiteit van de schriftelijke toetsen afgewezen, alleen op basis van een door rekwirante betwiste stelling van FRA.

3) Derde middel: onregelmatige samenstelling van het selectiecomité, verkeerde opvatting van het bewijs en schending door het GVA van zijn motiveringsplicht. Rekwirante is van mening dat het GVA van een verkeerde rechtsopvatting is uitgegaan en het bewijs verkeerd heeft opgevat toen het zonder enige verdere motivering oordeelde dat het hoofd van de afdeling administratie van FRA en de financieel manager van FRA grondige kennis en ervaring op het gebied van de inkoop hadden, gebaseerd op door rekwirante betwiste stellingen van FRA. Dit gebrek aan deskundigheid heeft eveneens invloed gehad op de uitkomst van de selectie.

4) Vierde middel: schending van de motiveringsplicht, onredelijke termijn voor het wijzen van het vonnis. Volgens rekwirante zijn de rechters in eerste aanleg van een verkeerde rechtsopvatting uitgegaan, door te oordelen dat verweerder aan zijn motiveringsplicht had voldaan, aangezien rekwirante tot de procedure in eerste aanleg niet wist welke criteria waren gebruikt voor de beoordeling van haar sollicitatie, haar niet was meegedeeld aan welke kwalificaties zij niet voldeed en zij pas ter terechtzitting een specifieke uitsplitsing van de globale punten heeft gekregen. Het GVA heeft zich ook ten onrechte gebaseerd op een document dat verweerder ter terechtzitting had overgelegd om te oordelen dat verweerder had voldaan aan zijn motiveringsplicht, zonder dat enige uitzonderlijke omstandigheden zijn aangevoerd. Indien rekwirante, zoals zij had gevraagd, dit document tijdens de administratieve fase had ontvangen, zou zij beter in staat zijn geweest om te begrijpen waarom zij niet was geselecteerd en had zij dit besluit op een doeltreffender wijze kunnen betwisten. Bovendien zou de lengte van de procedure voor het GVA redelijker zijn geweest.

5) Vijfde middel: schending van de artikelen 87, lid 2, en 88 van het Reglement voor de procesvoering van het GVA betreffende de kosten, schending van de motiveringsplicht. Rekwirante stelt dat het GVA haar ten onrechte in haar eigen en in verweerders kosten heeft verwezen.

Beroep ingesteld op 21 februari 2013 — Othman/Raad

(Zaak T-109/13)

(2013/C 129/46)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Razan Othman (Damascus, Syrië) (vertegenwoordiger: E. Ruchat, advocaat)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

Verzoeker verzoekt het Gerecht:

— verzoekers vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;

— derhalve besluit 2012/739/GBVB van de Raad van 29 november 2012, uitvoeringsverordening (EU) nr. 1117/2012 van de Raad van 29 november 2012 en de uit die handelingen volgende uitvoeringshandelingen, voor zover zij verzoeker betreffen, nietig te verklaren;

— de Raad van de Europese Unie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker drie middelen aan, die in wezen identiek zijn aan of vergelijkbaar zijn met die welke in zaak T-432/11, Makhlouf/Raad⁽¹⁾, zijn aangevoerd.

⁽¹⁾ PB 2001, C 290, blz. 13.

Beroep ingesteld op 23 februari 2013 — Republiek Litouwen/Europese Commissie

(Zaak T-110/13)

(2013/C 129/47)

Procestaal: Litouws

Partijen

Verzoekende partij: Republiek Litouwen (vertegenwoordigers: D. Kriauciūnas, R. Krasuckaitė en D. Skara)